Antrasis šių metų laikraščio „Miške“ numeris jus pasiekia gruodžiui persiritus į antrą pusę, tuo laiku, kai tiek vaikų, tiek tėvų mintys jau sukasi apie Kalėdas ir visus su jomis susijusius džiaugsmus ir rūpesčius. Vis dėlto tikimės, kad atrasite laiko perskaityti šį numerį, nes jame daug įdomaus: pokalbis su anglų kalbos mokytoja Daiva, pasakojimai apie tai, kuo šiemet gyvena Draugų ir Žalioji klasės, žinia apie būsimą Žaliąją sporto aikštelę. Linkime gero skaitymo, o paskui – ramaus ir džiaugsmingo laiko jums ir jūsų šeimoms per žiemos šventes.

Aukok.lt projektas „Žalioji sporto aikštelė“

www.aukok.lt/projektai/zalioji-sporto-aikstele

Lapkričio viduryje portale aukok.lt startavo mokyklos projektas, kviečiantis aukoti lauko sporto aikštelės statybai. Tiesą sakant, projektų atrankos komisija nenorėjo tvirtinti mūsų paraiškos, – jų patirtis rodo, kad panašūs projektai (t.y. susiję su statybomis) lėšas renka nesėkmingai. O mes savo tikėjimą grindėme tuo, kad esame susitelkę ir bendruomeniški. Ir iš tiesų, yra kuo pasidžiaugti. Per ne visą mėnesį projektas surinko pusę sumos – 2500 eurų. Dėkojame visiems prisidėjusiems!

Mokyklos sklype, tarp ketvirtokų klasės ir miško, jau išlygintas sporto aikštelei skirtas žemės plotas. Aikštelės matmenys – 26x14 m (su paraštėmis – 28x16 m). Statybų darbus planuojame pratęsti 2018 m. vėlyvą pavasarį. Aikštelėje bus du krepšinio stovai. Paklosime dirbtinę dangą, todėl žaisti bus galima net lietingu metų laiku.

Kad šie planai virstų realybe, projektas turi surinkti visą numatytą sumą – 5000 eurų. Būkime mokyklos ambasadoriais – skleiskime žinią!

www.aukok.lt/projektai/zalioji-sporto-aikstele

Žalioji klasė

Audrius Macijauskas, Žaliosios klasės mokytojas

Šiais metais Žalioji klasė stipriai atsinaujino. Ją papildė du nauji mokytojai ir trys mokiniai. Tad pirmąsias dienas ir savaites stengėmės susipažinti ir susidraugauti. Kai tai pavyko, ėmėmės tyrinėti pasaulį naujomis penktoko akimis.

Pagrindinės šių metų mūsų temos yra Lietuvos augalija, Lietuvos geografija bei senosios civilizacijos. Besigilindami į šias sritis ne tik buvome klasėje ar apie mokyklą, bet ir keliavome.

Pirmoji išvyka buvo ir pati ilgiausia – vykome į aukštapelkę pavadinimu „Meškos šikna“, kuri yra Dzūkijos nacionaliniame parke. Teko dvi valandas važiuoti traukiniu, po to dar paeiti pėsčiomis, kol pasiekėme Dzūkijos nacionalinio parko Lankytojų centrą. Čia, sutikę gidą, klausėmės jo pasakojimų apie Dzūkijos miškų turtus bei šio krašto gyventojų gyvenimą ir buitį praeityje. Vėliau, to paties žmogaus vedami, leidomės į aukštapelkę, kurioje ne vienam teko įklimpti ir sunkiai kapanotis, bet galiausiai visi sėkmingai pasiekėme „krantą“. Iš pelkės žingsniavome ne mažą galą iki ežerėlio miške, kur gidas su mumis atsisveikino ir paliko laukti traukinio. Vienas didesnių kelionės įspūdžių buvo pulkai pulkeliai grybų, tokios gausybės dar nė vienas nebuvome matę. Ir dar... kai kuriems iš mūsų gimė svajonė sugrįžti prie to paties ežerėlio pavasarį ir įsikurti čia ilgesniam laikui.

Šiek tiek vėliau, pradėję Lietuvos geografijos periodą, išėjome po Kalnų rezervatą pasivaikščioti. Pavadinimas lengvo ryto nežadėjo... Bet, skaičiuodami Vilnelės raguvų keteras, visi sėkmingai įveikėme „kalnus“. Tuomet regykloje užsikūrėme laužą ir užkandžiaudami dalinomės įspūdžiais, kol lietus mus išvijo namo.

Šiemet mūsų mokyklos programoje radosi viena maloni įdomybė – projektinės dienos. Jų metu ieškojome atsakymų į mokytojų užduotus klausimus senovės istorijos tema. Tam, kad pasiruoštume, turėjome susirinkti informaciją iš patikimų šaltinių. Vienas jų yra biblioteka. Tad paskyrėme vieną dieną pažinčiai su šia paslaptinga vieta. Kai nuvykome į Vilniaus A. Mickevičiaus biblioteką, mus pasitiko didelės darbuotojų akys: „Ar jūs visi norite tapti mūsų skaitytojais?“. Greitai buvo mobilizuotos visos vaikų skyriaus moterų pajėgos ir Žalioji klasė buvo „įšventinta“ į knygų bičiulius.

Tiek štai kiek įvyko įdomesnių dalykų pas mus šį rudenį. Šiuo metu labai domimės senosiomis civilizacijomis ir pristatinėjame savo projektus klasės draugams.

Draugų klasė

Iš pirmokų mamų pasakojimų

Ąžuolo mama Ana:

<...> Neseniai Ąžuolas grįžo pasakodamas, kad buvo pati laimingiausia pamoka – tąkart su klase jie vežė šieną į darželinukų palapinę. Jam leido sėdėti priekabos gale šalia Ginto! O kokio skanumo buvo sriuba, kurią valgė su Rusne judviejų iš šiaudų ten pat įrengtoje kavinėje!

<...> Viskas prasidėjo nuo nėrimo pirštais – Ąžuolas įsigudrino įsidėjęs kamuoliuką kuprinėn eidamas į stotelę iš Bratoniškių nerti, kad tik kuo greičiau visą kamuoliuką sunertų. O vieną dieną jis gavo virbalus. Koks jis buvo laimingas, parsinešęs jau pradėtą mezginį! Neįtikėtina, kiek daug įvairiausių emocijų jis patiria, kol vieną eilę išmezga.

<...> Pilnos nuotykių (ir pamokų) dienos ir vakarai, kai abu tylėdami rankdarbiaujam, ir jis bemegzdamas „netyčia“ papasakoja trupinėlį iš savo dienos ar paprašo įdėti rytdienai obuolį, nes norėtų pavaišinti Rusnę.

Marijos mama Donata:

<...> O žaidimų gausa! Vos spėji susigaudyti jų pavadinimuose ir taisyklėse: Aukštyn žemę, Šviesoforas, Sugedęs telefonas, Ferma, Siena, Auksiniai vartai, Bulvienė, Tiltas, Medis ir akmuo ir taip be galo. Visuomet egzistuoja ir Vada, kuriuo dažnai niekas nenori būti, arba nutįsusi eilė prie sūpynių virvės salėje.

<...> O kaip smagu visiems susėdus prie laužavietės kokį rąstą paversti stalu ir ant jo pasitiesus vienkartines servetėles ir išsidėliojus priešpiečių dėžutes dalintis maistu. Koks didžiavimasis apima, kai tavo stalas šįkart sulaukė didžiausio būrio draugų.

<...> Teisingas atsakymas į klausimą, išlipus iš autobuso: „Spėk, kokia diena buvo?“ „Gera?“ „Ne.“„Bloga?“„Ne.“ „Ir tokia, ir tokia?“ „Ne, puiki!“

Aro mama Viktorija:

<...> Įspūdingas patyrimas eiti nauju takeliu ir beveik pavėluoti į chorą ar pražaisti lauke trečdalį rusų kalbos pamokos, nes „juk lauke varpeliu neskambino“. Dar smagu vis ką nors pamiršti: striukę, megztinį, pirštines, kepures, paskui rasti gal net ne vieną ar susikomplektuoti iš „radybų“.

<...> Arui žygis mišku yra kelionė, kurioje dėmesys smagiausiai krypsta į purvyną, kuriame įsminga koja, batas lieka, o kojinė tampa purvyno dalimi. Popierinių lėktuvėlių nusileidimo takas – upelis, kuris vis keičiasi: tai lieptelis praeinamas, tai užlietas, o tada ir guminiai batai blizga nuplauti.

Elžbietos mama Elena

<…> Ėjimas mišku suteikė pasitikėjimo savo jėgomis. Žygyje atsiskleidžianti gamta – grybai, upelis, uogos, pelkė, nykštukai, lijundra, plikšala, šlapdriba, sniegas, saulė ir vėjas – kiekvienąkart vis kitokia. Ir viskas, kas patiriama, yra išdainuojama. Visur ir visom kalbom – automobilyje grįžtant namo, paišant, karpant, einant, važiuojant autobusu ar valantis dantis.

<…> Visgi nuovargis yra geras, nes tikras, patirtas ir išgyventas, atskleidžiantis didelę mažo žmogaus ištvermę ir galimybes. Gera patirti, kad gali tiek daug. Ir galėsi dar daugiau vėliau, kai būsi dar didesnė.

Pokalbis su anglų kalbos mokytoja Daiva

Vilma Kraelskaitė

Visad rami, besišypsanti, regis, su vaikais gyvenanti jų lėtuoju ritmu – tokia man yra Daiva Survilė, Žaliosios mokyklos pradinių klasių anglų kalbos mokytoja. Prasitarsiu, kad ji mokytojauja jau aštuntus metus. Kalbamės apie gyvenimo vingius, mokinius ir keliones.

Papasakok apie save - kur tavo šaknys, kaip susiklostė, kad tapai mokytoja?

Gimiau ir augau Vilniuje, mokiausi Gabijos gimnazijoje, vėliau Vilniaus kolegijoje studijavau Socialinę pedagogiką. Pagal Erasmus programą išvykau studi-

juoti į Suomiją. Studijos buvo ypatingos, mokėmės kartu su šešiais studentais iš Zambijos. Mokėmės priimti save, kitus, žaidėme, vaidinome, gyvenome, ši patirtis pakeitė mane kaip žmogų, taip pat požiūrį į socialinio pedagogo specialybę. Supratau, kad mano darbas gali būti labai įdomus ir interaktyvus. Buvau įkvėpta. Grįžusi į Lietuvą, pajutau norą perduoti sukauptą patirtį. Parašiau diplominį darbą apie interaktyvius teatro metodus, padedančius ugdyti vaikų socialinius įgūdžius. Atlikau praktiką Vivoje, kuri ir pakvietė mane dirbti. Taip pat vaidinau Forumo teatre, su kuriuo važinėdavome po mokyklas, rodydavome trumpus etiudus, kuriuose atsispindėdavo aktualios problemos. Ruošdamiesi etiudams, į repeticijas kviesdavomės mokinius, kurie papasakodavo situacijas iš savo gyvenimo. Mes, Forumo teatro aktoriai, siekdavome iškelti problemas, rasti būdus, kaip jas spręsti, įtraukiant į diskusiją ir improvizacijas publiką. Labai paveikus metodas, kuris mane įkvėpė tolimesniam keliui Vivoje. Tuo tarpu vasaromis savanoriavau kūrybinėse vaikų stovyklose, tai buvo dar vienas žingsnis link mokytojavimo, nors tuo metu net nesusimąsčiau, kad ateityje būsiu mokytoja.

Kokia buvo tavo mokytojos karjeros pradžia? Tuomet tau tebuvo 22.

Buvau jauna, drąsi, naivi, įkvėpta ir praktiškai neturėjau baimės jausmo. Pamenu, užėjau į Viva tartis dėl praktikos, tuomet pastatas dar buvo apgriuvęs (be remonto), vaikai lakstė basi, ant durų buvo nupiešta „Administracija“. Man iškart ten patiko! Pasijutau kaip namie. Praktika sekėsi puikiai, vaikams patiko žaisti, nors jiems tai nebuvo naujiena. Nors kolegijoje įnirtingai šnekėjau, kaip užtektų projektuko mėnesiui, dviem, o išėjo taip, kad likau trims metams. Ačiū Vivai, kad manimi pasitikėjo: „Vietoj ritminės dalies dabar bus pamoka!”. Komandinės, pasitikėjimo, bendravimo užduotys ir labai svarbi dalis – refleksija, – taip galima būtų apibūdinti pamokas. Mokėmės pažinti save, kitus, nebijoti atsiverti, išklausyti , priimti kitokią nuomonę, pasitikėti savimi. Jaučiau, kaip prasmingai vyko užsiėmimai. Po pusmečio kolegija pasiūlė tapti dešimtokų auklėtoja. Tuomet pagalvojau: „Aš? Kad nesiskiriu nuo jų!“ Bet priėmiau šią avantiūrą ir labai džiaugiuosi. Turėjau galimybę pažinti save, juos, praleidome tikrai ypatingus metus kartu. Atradome ryšį, pamenu, daug juokdavomės, manau, mūsų humoro jausmas labai sutapo. Teko ir verkti kartu, visko buvo. Pvz., jei kur važiuodavome su klase, mūsų dažnai klausdavo „O kur jūsų mokytoja?“ Vaikai kikendavo. Su kai kuriais palaikau ryšį iki šiol.

Kas nutiko, kad baigei darbą Vivoje?

Labai norėjau keliauti, o tiksliau, pagyventi kitoje šalyje. Nors darbas ir patiko, bet vidinis balsas nugalėjo. Būdama tik 22 metų prisiėmiau nemažai atsakomybės, o širdis dar norėjo paieškoti savęs, pažinti kitus kraštus, suprasti, ką išties noriu veikti gyvenime. Išleidau dvyliktokų laidą ir išėjau iš darbo. Man reikėjo laiko ir erdvės suprasti, kur link noriu „traukti“. Užsiregistravau Darbo biržoje, tuomet gyvenau pas tėvus, kadangi buvau dirbusi tris metus, gaudavau mėnesines išmokas, kurių pakako pagrindiniams poreikiams. Tai buvo didžiulis darbas su savimi, teko atlaikyti aplinkinių reakcijas. „Tai tau darbas nepatiko?“. Ne, patiko – atsakydavau. „Tai ką tu veiki, jeigu nedirbi?“.Gyvenu – atsakydavau. Pradžioje viduje vis dar sukirbėdavo, bet vėliau pajutau, kad jau sąmoningai suprantu, kad teisingai pasielgiau. Tuomet pradėjau ieškotis studijų programų, internete atradau studijas Indonezijoje. Nelabai žinojau apie tą šalį, tik žinojau, kad ji labai toli ir ten viskas kitaip. Šūsnys dokumentų, atrankos ir, kaip dabar pamenu, vasario 14 dieną sužinojau, kad mane atrinko. Nuo rugpjūčio išskridau į Aziją studijuoti batikos. Tiesa, už kelionę reikėjo susimokėti patiems, ačiū tėveliams, kurie finansavo mano kelionę, nors viduje, jaučiau, nepritarė tokiam mano žingsniui. Taupydama pinigus net draudimo nedariau. Juk „žinojau“, kad man nieko nenutiks. Gerai, kad kelionėje turėjau angelų sargų. Šis tas nutiko, bet nieko rimto.

Kokia ta tavoji Azija?

Azija nuostabi. Kiekvienam, matyt, sava patirtis, bet neabejoju, kad paliekanti neišdildomą įspūdį. Man teko laimė ten praleisti metus: pusę metų Indonezijoje, pusę metų Kinijoje. Nuo to laiko, kai grįžau, praėjo 5 metai. Kai žiūriu nuotraukas, ar pasakoju apie savo įspūdžius, nuoširdžiai netikiu, kad tai nutiko man.

Karštis, žmonių šiluma, šypsenos, palmės, vaisiai, paplūdimiai, motoroleriai, ryžių laukai, kalnai, vulkanai – Indonezija. Neslėpsiu, patyriau kultūrinį šoką. Pamenu pirmą įspūdį, kai iš penkių žvaigždučių viešbučio sostinėje Jakartoje, kur vyko visų 500 studentų sutikimas, išskridome į savo salą ir mus apgyvendino kambaryje, kuriame buvo pilna tarakonų, kondicionierius veikdavo tik įjungus šviesą, o vonios nebuvo (jie pila su rėčiu vandenį ant savęs iš didelės kriauklės). Tai paskatino greitas namų radybas. Nuomojomės penkių kambarių namą kaimelyje. Pamenu, kambarys pusei metų kainavo kiek daugiau, nei pusė mėnesio stipendijos. Gaudavau 2 mln. rupijų grynais vokelyje. Apie 125 eurus, jų man laisvai pakako pragyventi. Tėtis juokdavosi, kad ten esu milijonierė.

Baltaodis žmogus ten – retenybė. Susilaukdavome daug dėmesio. Iš tiesų, ten atsikračiau nemažai kompleksų dėl išvaizdos, susilaukiau daug komplimentų. Vaikystėje kompleksavau dėl didelės nosies, o ten dažnai pabrėždavo, kokia ji graži. Visur, kur eidavome, vietiniai mus fotografuodavo, sveikindavosi, kviesdavo susitikti. Pamenu, sėdėjome universitete, priėjo studentas, prisėdo, jo draugas mus nufotografavo, ir jie nuėjo. Pasijutau, lyg būčiau statula. Niekad neignoruodavau žmonių, bet ten šiek tiek teko. Vis dėlto supratau, kad sunku yra būti žinomai, pastebėtai. Asmeninis gyvenimas tampa viešas. Kaip gera buvo grįžti į Lietuvą, kur ramiai sau gali eiti gatve ir niekas nekreipia dėmesio. Tačiau būtent išskirtinumas ir lėmė, kad galėjau laisvai atskleisti save per muziką. Nesu profesionali muzikantė ar dainininkė, bet jiems buvo įdomu išgirsti lietuviškas dainas, skambant gitarai. Išmokiau juos dainuoti lietuvių liaudies dainą „Turėjo liepa“, surengiau savo solinį koncertą.

Kadangi buvau pasirinkusi pusės metų studijas, žiemą grįžti į Lietuvą nelabai norėjau, „Ką aš ten veiksiu tokiu metu“? – galvojau. Nors gyvenimas rodėsi nerūpestingas, mane labai traukė Lietuva. Taigi, reikėjo užsidirbti pinigų bilietui namo.

Pasiskolinau pinigų iš dėdės ir išvykau į Kiniją, pas draugę. Jau tą pačią savaitę koncertavau vietiniame bare, netrukus pradėjau dirbti mokytoja anglų kalbos mokyklėlėje. Užsidirbau pinigų ir net išsinuomojau kambarį. Tuomet prasidėjo dar smagesni nuotykiai. Vienas belgų muzikantas manęs paprašė pakalbėti lietuviškai, aš jam tiesiog padainavau. Taip subūrėme grupę – lenkas, amerikietis, belgas, afrikietis ir aš. Koncertuodavome mados šou, firmos renginiuose, netgi turėjome vadybininką. Įgyvendinau vaikystės svajonę būti dainininke. Nors ir trumpam, bet negalėsiu sakyti, kad nepabandžiau. Įdomu tai, kad 4 klasėje buvau nupiešusi piešinį, kur aš stoviu su mikrofonu ir šalia piešinio užrašiau: „Aš norėčiau būti dainininkė“. Nors į Aziją važiavau ne to, bet, matyt, jei eini kryptingai savo keliu, aplinkybės susiklosto palankiai.

Vis dėlto gyvenimas Kinijoje nebuvo artimas širdžiai. Gyvendama pajutau gilesnius kultūrinius tos šalies aspektus. Pastebėjau, kad jiems sunku reikšti jausmus. Kinai vengia problemų, todėl dažnai linksi galva ir sako taip, nors vėliau pasirodo, kad atsakymas turėjo būti neigiamas. Vis dėlto komunistinė šalis, žmonės tarsi kitaip suvokia pasaulį. Ten vyrauja Amerikos kultas, tėvai stengiasi vaikus išmokyti kuo geriau anglų kalbos, kad jie galėtų užsidirbti daug pinigų ir emigruoti į Ameriką ar Australiją. Mokiniai jaučia didelį spaudimą. Teko atvirai pakalbėti su keliais kinais, supratau, kokią nuostabią vaikystę turėjau. Tuo tarpu jie labai mokosi, kai kurie net miega mokykloje, tuomet turi susirasti darbą, susituokti ir susilaukti vaiko, geriau būtų berniuko. Žmonėms ten stinga kritinio mąstymo. Pamenu, į anglų pamoką atėjo paauglys, jo paklausiau, ką jis veikė savaitgalį. Jis apatiškai atsakė, kad mokėsi. Ir dar eis į privačias pamokas.

Atsimenu, kaip pirmokai ateidavo į mano pamokas, tokie visi rimti, susėsdavo, rankytes sukryžiuodavo. Tekdavo nemažai pavargti, kad juos „išjudinčiau“.

Nors lyg ir gyvenimas rodės nerūpestingas, įdomus, bet širdis traukė namo. Visgi šlovė, pinigai negalėjo pakeisti žmonių. Juolab, kad ilgainiui vis labiau pažįstant kultūrą, supratau, kokia ji man tolima.

Ir vieną dieną gavau žinutę su pasiūlymu dirbti Žaliojoje mokykloje. Ilgai nedvejodama sutikau. Iš sutaupytų pinigų nusipirkau bilietą namo. Negaliu apsakyti kokį nuostabų jausmą išgyvenau grįžusi. Gaivus oras, nuostabus maistas, pievos ir laukai, ir aišku, išsiilgti žmonės. Dabar niekad nesiskundžiu, kad čia blogas gyvenimas. Į daugelį klausimų, kurie mane neramino, ten atsakiau.

Po kelerių metų teko rinktis – ar būti klasės mokytoja, ar mokyti vaikus anglų kalbos. Apsispręsti nebuvo lengva, visgi pasirinkau anglų kalbos pamokas.

Dabar turi pirmą-ketvirtą klasę. Su kuria klase dirbti tau labiausiai patinka – ar su tais, kurie tik pradeda girdėti svetimos kalbos žodžius, ar su tais, iš kurių jau matosi tavo darbo vaisiai?

Visą pokalbį skaitykite elektroninėje laikraščio versijoje:
www.zaliojimokykla.lt/laikrastis

Artimiausi renginiai:

- Sausio 26d. 18:30 Visuotinis susirinkimas.

Visi mokyklos įvykiai žymimi kalendoriuje:
www.zaliojimokykla.lt/kalendorius

MIŠKE # 2 (8), 20171220
Visi laikraščio numeriai internete:
www.zaliojimokykla.lt/laikrastis

Laikraščio rengėjai: Vilma Kraelskaitė, Kazimiera Astratovienė, Egidijus Kabošis.
Antraštėje panaudoto piešinio autorė Natalja Repova.

Jei turite pasiūlymų, idėjų ar norite įdėti skelbimą, rašykite šiuo adresu:
laikrastis@zaliojimokykla.lt

Iki susitikimų miške!

Dabar turi pirmą-ketvirtą klasę. Su kuria klase dirbti tau labiausiai patinka – ar su tais, kurie tik pradeda girdėti svetimos kalbos žodžius, ar su tais, iš kurių jau matosi tavo darbo vaisiai?

Skirtingai. Daug kas priklauso, kokį santykį susikuriame su vaikais. Tačiau jei atvirai, tai artimiau širdžiai dirbti su pirmokais bei antrokais. Jų tikėjimas, kad atsineštas meškiukas yra gyvas, tiesiog leidžia kurti nerealius dalykus pamokose. Vėlesnėse klasėse kai kurie vaikai klausinėja apie „Simon“, prašo jį atsinešti. Bet žinau, kad atsinešusi sugriausiu jų prisiminimus, susikurtus vaizdinius apie jį. Tai sakau, kad jis kaime, miega ant pečiaus ir niekaip neatsikelia ir neatvažiuoja :) Su trečiokais ir ketvirtokais žaidžiame daug mažiau, jau rašome. Vienas mano tikslų – kad vaikai pamiltų kalbą ir jiems būtų smagu. Pamenu, kai dirbau Vivoje, pravedusi pamoką, labai išgyvendavau dėl kiekvieno vaiko, kuriam nepatiko. Kartą, seminare Švedijoje, žaidėme su kamuoliuku, jį mėtydami 20 minučių, pirmyn, atgal. Pamenu pasakiau kolegei, kaip man nuobodu. O ji atsakė: „ Kai neįdomu, atsiranda terpė sukurti pačiam įdomumą“. Man, kaip mokytojai, tai buvo labai svarbus suvokimas.

Kokia mokytoja tu esi?

Man labai patinka būti su vaikais, bendrauti, juos stebėti. Jų neapgausi. Jei esu blogos nuotaikos, jie iškart supranta, pajaučia. Gera būti atvirai su jais, tada atsiranda tikras ryšys. Jeigu ateinu į pamoką ir pasakau, kad šiandien neturiu nuotaikos, būkite man kantrūs, jie supranta ir dažnai mane pralinksmina. Manau, esu griežta, bet teisinga. Stengiuosi pamokoje būti „čia ir dabar“, atliepti jų nuotaikas, kurios dažnai daro įtaką pamokos eigai. Migruoju iš vienos klasės į kitą, kartais būna sunku per 40 minučių pajausti vaikus, juk nežinau, ką jie veikė iš ryto, kuom gyveno, kokius nutikimus patyrė. Per pertraukas, kiek randu laiko, pabendrauju su mokytojais, po pamokų paklausinėju apie vaikus. Man patinka galimybė mokytis kartu su vaikais. Nežinoti, klysti. Mokau juos, kad klaidos yra natūralus procesas mokantis, todėl nieko tokio, jei jiems ar man tai pasitaiko. Juk visą gyvenimą žmogus mokosi.

Man labai įstrigo švedų pedagogo Pero žodžiai. Seminare Žaliojoje mokykloje paklausiau, ką jis daro, kad būdamas 85 metų yra toks energingas. Jis nusijuokė ir atsakė: „Aš myliu vaikus“.

Iš kur tu žinai, kaip mokyti? Iš kur semiesi idėjų?

Geras draugas kartą yra pasakęs „Nė dienos neištverčiau mokykloje“. Man rodos, kažkiek tai yra pašaukimas. Nes tikrai būna nelengva, bet „viršų paima“ buvimo su vaikais džiaugsmas. Tiesa, kai pradėjau mokyti anglų kalbos, buvo net labai sunku. Nežinojau, nuo ko pradėti. Visi aplink sakė, kad man tikrai pavyks, „Per anglų su mažiukais reikės tik žaisti“. Ačiū Vivos mokytojai Danutei Baranauskienei, kuri paprastai ir konkrečiai papasakojo, nuo ko pradėti. Dabar šypsausi prisiminusi, kaip mokiausi visą vakarą angliškų dainų, o kitą dieną pamokoje jas padainavome per 30 sekundžių, reikėjo greitai sugalvoti, ką veikti toliau. Dabar jau „pilnos kišenės“ užduočių, nes niekad nežinau, kaip susiklostys pamokos eiga, kiek laiko užtruks žaidimas ir ar išvis vaikai norės jį žaisti. Padeda tobulėti ir įvairūs seminarai. Labiausiai patinka intuityviosios pedagogikos, kuriuose aš, kaip mokytoja, mokausi plėsti ribas, spręsti vidinius konfliktus, tiesiog būti laiminga. Mano požiūriu, tai svarbi sąlyga, jeigu nori būti geras mokytojas.

Kaip vyksta tavo anglų kalbos pamokos?

Labai įvairiai. Tačiau, jeigu taip trumpai, vienu sakiniu pasakius, tai skambėtų maždaug taip: pirmoje klasėje daug žaidžiame, dainuojame, antroje klasėje pradedame sieti išmoktus žodžius su tuo, kaip jie rašomi, trečioje užsirašome tai, ką jau mokame sakyti, o ketvirtoje pradedame mokytis gramatikos.

Svarbu nuolat keisti užduotis, juk kai kurie vaikai geriau įsimena, kai išgirsta žodį, o tuo tarpu kitiems geriau užsirašyti. Todėl, pavyzdžiui, naujame žaidime naudoju jau žinomus žodžius arba atvirkščiai.

Vaikai mokosi ir išmoksta skirtingai. Vieniems lengviau sekasi, kitiems – sunkiau. Tai natūralu. Pradėjus rašyti, tenka ruošti skirtingas užduotis grupelėms, atskiriems vaikams. Man svarbu, kad kiekvienas jaustųsi, kad tobulėja. Tuomet nedingsta motyvacija. Be abejo, daug užduočių darome kartu, parenku tokias, kurias visi gebėtų padaryti, tuomet pajaučiame bendrystę. Tai taip pat labai svarbus momentas.

Visuomet reaguoju į socialinį klimatą klasėje. Pavyzdžiui, jei kuriam vaikui suklydus, pasipila komentarai, kitų juokas, iš karto stabdau žaidimą ir sakau: „Normalu, kad žmogus klysta, klaidos padeda mokytis, juk to čia ir susirinkome“.

Stengiuosi pastebėti vaiko pastangas. Niekada nevertinu, bet pagiriu, padrąsinu. Stengiuosi išlaikyti jų smalsumą, žinių alkį. Trečioje klasėje po truputį pradedu užduoti namų darbus. Būna labai gera, kai vaikai pyksta, jeigu juos pamirštu. Ir pagalvoju, juk mokykloje labiausiai nemėgdavau namų darbų.

2017 m. liepą tarp elektroninių laiškų prašmėžavo skelbimas apie tavo sutuoktuves šalia mokyklos. Net ir tokiai progai pasirinkai šitą erdvę?

O kur gali būti gražiau? :) Futbolo aikštėje buvo sustatyti suoliukai. Iki šiol ten tebestovi beržiukų arka. Ten stovėjo kunigas ir mes, jaunieji. Kaskart vis praeinu, pasižiūriu. Mus tuokė mano vyro Gedimino dvasios tėvas, liuteronų kunigas. Atėjo apie 100 žmonių – draugų ir net mokinių. Indonezietis draugas lietuviškai dainavo „Eisva mudu abudu“. Gintas su Egidijumi fotografavo senoviniu fotoaparatu. Tiesiog jutau iš vidaus, kad taip turi būti.

Kaip jautiesi dirbdama Žaliojoje mokykloje?

Jaučiuosi gerai. Nutiko taip, kad niekad ir neteko dirbti ne Valdorfo mokykloje. Manau, kad todėl esu šiek tiek išlepusi, visada turėjau saugią darbo aplinką ir galimybę reikštis taip, kaip jaučiu esant teisinga. Nevertiname vaikų, nevertiname ir vienas kito darbo. Tai atpalaiduoja. Paprašius, visada sulaukiu pagalbos. Be to, Žaliosios mokyklos aplinka – tarsi rojus žemėje. Su vyru netgi nusipirkome žemę šalia. Dar vaikystėje svajojau gyventi name, išeiti ryte basomis kojomis į rasą, su arbatos puodeliu.

Esu laiminga. Ir toliau svajoju. Klausausi savo širdies. Tikiu, kad kai ko nors labai nori, aplinkybės padeda įgyvendinti troškimus. Šiuo metu man labai smagu mokytis kartu su vaikais anglų kalbą. Nežinau, kur toliau mane nuneš likimas, bet visuomet darau tai, ką tuo metu noriu daryti.

Dėkoju už pokalbį!

Kalbino ir užrašė Vilma Kraelskaitė